

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5102/2025
24.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Градска топлана“ Зрењанин, чији је пуномоћник Смиљана Цвикић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Страхиња Павловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1078/22 од 27.11.2024. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1078/22 од 27.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 1078/22 од 27.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 1077/20 од 12.04.2022 године, ставом првим изреке, одржано је делимично на снази решење јавног извршитеља Лазара Секулића ИИВК-54/20 од 12.05.2020. године којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 19.248,78 динара са законском затезном каматом од 21.02.2020. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове извршног поступка у износу од 6.814,00 динара. Ставом другим изреке, укинута је решење јавног извршитеља Лазара Секулића ИИВК 54/20 од 12.05.2020. године у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 888,00 динара са законском затезном каматом од 21.02.2020. године до исплате и на име трошкова извршног поступка износ од 314,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 65.376,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 1078/22 од 27.11.2024. године, ставом првим изреке, жалба је одбијена и првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу, као и у делу одлуке о трошковима потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Врховни суд налази да у овом случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, пошто не постоји потреба разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата дуга по основу задужења исказаног у рачунима туженог за фиксни део укупног обрачуна за испоручену топлотну енергију. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену одговарајућих одредаба материјалног права код утврђених чињеница да је тужилац туженом пружао услуге даљинског грејања, да је стан туженог искључен са система даљинског грејања пре спорног периода, те да се има сматрати да је постојао уговорни однос између енергетског субјекта и купца. У побијаној пресуди изражен је правни став да се непокретност – стан у власништву туженог, налази у згради колективног становања, те да није у питању индивидуална зграда, због чега тужени као тарифни купац има обавезу плаћања 100% фиксног дела укупног обрачуна, у смислу одредбе члана 38. став 5. Одлуке о условима и начину снабдевања топлотном енергијом („Службени лист Града Зрењанина“ бр. 32/2013... 25/14), који је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке нижестепених судова јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, будући да правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење јавном извршитељу поднет је 13.08.2020. године. Вредност предмета спора је 19.248,78 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**